

i zájem inzerentů. „Měli bychom se psaním o budoucnosti vyjadřovat k současným problémům!“ otočil se zpátky ke Královi. Pamatoval si tuhle větu z přednášky, když na filozofické fakultě probírali *Pravý výlet pana Broučka do Měsíce* od Svatopluka Čecha. Na rozdíl od Aleše Krále vystudoval Málek češtinu. „Měli bychom se vyjádřit třeba k migrační krizi. To je reálný problém, ne meteority a upíři!“

„Já něco zkusím napsat,“ slíbil Král.

„Výborně,“ rozpřáhl Málek spokojeně ruce, jako by chtěl Aleše obejmout. „Budu tady ještě do konce týdne, pak jsem týden pryč, na dovolené. Jedu lyžovat, takže vypínám mobil a nečtu internet. A spoléhám na vás.“

Když se šéfredaktor vrátil do práce, leželo mu na stole lednové číslo *Kosmických listů*. Rozevřené bylo na stránce s literární přílohou, kde se skvěl slíbený příspěvek Aleše Krále.

ÚNOS SABINEK 2044

ALEŠ KRÁL

Kapitánem expedice Mars II byl zkušený kosmonaut František Beránek. Nedávno se vrátil z dvouletého pobytu v kosmickém středisku Houston v Texasu a předtím, před nějakými sedmi lety, absolvoval i roční pobyt na kosmodromu Bajkonur. Tam se vyznamenal tím, že zjistil, kdo udělal v roce 2018 díрку do pláště kosmické lodi Sojuz. Když totiž popíjel na Bajkonuru

vodku s místním personálem, jeden pracovník bezpečnosti se pochlubil, jak šel tenkrát lod' před odletem prohledat v přestrojení za údržbáře. „Kvůli utajení, chápete?“ zasmál se. Když uviděl vedle počítače ležet zarámovanou fotografii Vladimira Vladimiroviče Putina, usoudil, že by ji měl pověsit. Patrně pod vlivem požitého alkoholu vyndal z brašny kladivo a hřebík a zatloukl ho do stěny.

Zbývající mužskou část posádky tvořili geolog Karel Kočka, který proslul zkoumáním mimozemských hornin v kráteru po tunguzském meteoritu, a elektronický expert Emil Marek. Cesta na Mars měla trvat šest měsíců a ve chvíli, kdy se muži shromáždili v relaxační kabině, měli za sebou první měsíc letu. Chvíli volna trávili jedním z mála požitků, které si během letu mohli dopřát: popíjením plzeňského piva.

Vybavit kosmoloď Boubín osmi sty plechovkami plzeňského piva se laické veřejnosti nezdálo rozumné. Jeden populistický poslanec proti tomu dokonce protestoval v parlamentu a demagogicky křičel, že posádka bude rok chlastat za peníze daňových poplatníků. Kapitán Beránek ale vysvětlil novinářům, že Plzeňský Prazdroj financuje značnou část nákladů expedice výměnou za možnost používat reklamní slogany *Plzeňské pivo – jediné pivo, které bylo na Marsu a Všichni lidé na Marsu pijí plzeň*. Kromě toho je pití piva obzvláště důmyslným způsobem, jak tělu kosmonautů dodat tekutinu i energii zároveň.

Tento průkopnický čin v jídelníčku kosmonautů vzbudil celosvětovou pozornost. V americkém internetovém deníku *The New York Times* vyšel článek s titulkem

ČESKÉ PIVO OPĚT VÍTĚZÍ

informující čtenáře o tom, že plzeňské pivo bude první, které do-
bude Mars. Zdůraznil, že toto vítězství umožnila obětavost po-
sádky, jež se rozhodla oželeť vozítko, které speciálně pro pohyb
na Marsu pět let vyvíjel Kybernetický ústav Akademie věd a jehož
váha více méně přesně odpovídá osmi stovkám plechovek piva.

„Budeme po Marsu chodit pěšky,“ řekl kapitán lodi Beránek.
„Stejně budeme po tom půlroce nasezený ažaž.“

Článek končil zprávou, že se NASA obrátila na pivovar Anheuser-
Busch, aby po vzoru českého Prazdroje subvencoval skomíra-
jící americký kosmický program.

Na palubě byly i dvě ženy: matematicka Eva Líbezná, ab-
solventka matfyzu a ve svých 35 letech sice svobodná, ale zato
čestná doktorka několika univerzit. V případě, že by loď ztra-
tila spojení se Zemí, byla schopna dokonale přepočítat trajek-
torii. Druhou ženou byla Soňa Stará. Ta byla krátce vdaná, ale
bezdětná (to byla podmínka pro účast na expedici). Zabývala
se parazity a mezi přáteli jí říkali Nezmar. Měla zajistit, aby se
kosmonauti nevrátili z Marsu s více parazity, než s kolika odlé-
tali. K tomu byla obzvláště vhodná, protože kromě medicíny vy-
studovala i chemii na VŠCHT.

Internetový magazín *European Woman* vydávaný v Bruselu
v 25 jazykových mutacích hodnotil expedici na Mars po svém:

MUŽSKÝ ŠOVINISMUS OPĚT VÍTĚZÍ

zněl titulěk článku, v němž autorka upozornila, že jak vynika-
jící matematicka Eva Líbezná, tak světově proslulá vědkyně Soňa
Stará z expedice Mars II protestovaly proti výměně vozítka za
pivo, ale nebylo jim to nic platné. Byly nestydatě přehlasovány

a odsouzeny k tomu, aby klopýtaly martánským pískem kvůli sobeckosti svých mužských spolucestujících. Autorka článek ukončila apelem na kosmické agentury, aby pro příště byla zachována genderová parita posádek.

Až do padesátého pátého dne probíhal let bez problémů. Bylo 14 hodin 35 minut univerzálního kosmického času, když pohodu přeřal ječivý zvuk sirény signalizující nebezpečí. Všichni se rozběhli do velína a na obrazovce uviděli zprávu:

NEZNÁMÉ TĚLESO. MĚNÍ TRAJEKTORII.
PATRNĚ ŘÍZENO INTELIGENTNÍMI BYTOSTMI.

Po chvíli přístroje zpřesnily pozorování. Nebylo pochyby o tom, že se cizí těleso chystá zkřížit dráhu kosmolodě Boubín. Kapitán si chvíli pohrával s myšlenkou, že by mohlo jít o pozemskou loď, které se zmocnili teroristé. Během posledních let, kdy se ilegální migranti vyváželi na Měsíc, aby byla jistota, že se odamtud nedostanou, se už jednou stalo, že se zmocnili transportní lodí a zamýšleli přistát v Německu na berlínském letišti. (Loď ale neovládali dokonale a ironií osudu nakonec omylem přistáli v lybijské Misurátě, odkud někdy před půl rokem vyrazili přes moře do Evropy.)

Ale jak se cizí loď blížila, ukazovalo se, že neznámý kosmický koráb je mnohem větší než loď Evropského společenství vozících migranty na Měsíc, že je dokonce mnohem větší než Boubín.

„Připravte děla s Higgsovými bosony,“ nařídil kapitán. Teď už průzorem rozeznával bytosti na blížící se lodi. I když si posádka Boubínu byla vědoma možnosti střetu s neznámou civilizací, teď

když k tomu skutečně došlo, kapitán na mimozemšťany jen nevěřícně zíral: vypadali podobně jako lidé, ale byli o dost vyšší. Zřejmě jsou z planety s nízkou gravitací, uvědomil si.

„Panebože,“ vykřikla lékařka, když lodní analyzátor ukázal, že mimozemšťani mají v těle místo uhlíku křemík. „To je úžasné. Jsou plní křemíku.“

„Možná to jsou humanoidi,“ ozval se elektronik. „Pak bych ten křemík chápal. Jsou samý křemíkový čip.“

„Ale uvnitř lodi je vzduch,“ namítla lékařka s pohledem upřeným na optický analyzátor. „Kdyby to byli roboti, proč by tam měli vzduch?“

„Všechny naše přístroje jsou blokováné,“ oznámil kapitán sklesle.

Náhle se ozval kovový hlas kosmického překladače.

„Lidé! Splníte-li naše podmínky, můžete pokračovat v cestě.“

Kapitán automaticky stiskl spouštěč Higgsova děla, ale výstřel se nedostavil. Byli bezmocní.

„Nesplníte-li je, ponecháme si vaše rukojmí!“

„A ty podmínky?“ hlesl kapitán.

„Nejprve dva z vás přejdou na naši loď jako rukojmí.“ V tu chvíli vysunula cizí loď panel, kterým se propojila s Boubínem.

„Raději zemřít,“ zašeptal elektronik.

„Já půjdu,“ vstala lékařka. „Je to úžasná šance pro pozemskou medicínu.“

„Splníte-li naši podmínku, rukojmí se v pořádku vrátí,“ uklidňoval kovový hlas posádku.

„Půjdu s tebou, Soňo,“ řekla odhodlaně slečna Líbezná. „Možná umí dokázat existenci řešení Navierrovy-Stokesovy rovnice ve třech dimenzích. Je na to vypsaná cena milion dolarů. To mi za ten risk stojí.“

„Asi nemáme na vybranou,“ váhavě souhlasil kapitán. Obě ženy pevně stiskly mužům ruce a zmizely v tunelu. Sotva se ocitly na cizí lodi, kovový hlas řekl dychtivě: „A teď sem navalte všechno pivo. A rychle!“

Nestoudnost této žádosti vzala kosmonautům dech.

„Zásoby vody byly pečlivě propočítány,“ podotkl kapitán. „To pivo představuje čtyři sta litrů vody. Když o ni přijdeme, budeme se muset vrátit.“

„Koukám, že paní doktorka se tam dobře baví,“ podotkl jakoby mimochodem elektronik Marek a dodal: „Zřejmě si ti parchanti myslí, že už vyhráli – protože nám odblokovali loď.“

„V každé válce jsou nějaké ztráty,“ povzdechl si geolog Kočka. Nebylo jasné, zda tím myslí ztracené pivo, nebo dvě astronautky.

Rozhodnutí leželo pochopitelně na kapitánovi. Naštěstí nebyl žádný nováček, řada kosmických výprav ho naučila rozhodovat se rychle.

„Holky si nějak poradí,“ usoudil. „Nesmíme je podceňovat. Kdybychom se teď vrátili bez piva s touhle historkou o mimozemšťanech, roznese nás bulvár po celém světě. Už vidím ty titulky: *Předčasný návrat hvězdolodi Boubín. Záhada zmizelého piva: Mimoszemšťani, nebo alkoholismus?*“

„Nebo: *Bez piva Češi vesmír nedobývají!*“ povzdechl si inženýr Marek.

„Kromě toho, kdybychom se vrátili, co by tomu řekli v plzeňském pivovaru?“ podotkl geolog Kočka. „Slíbili jsme, že jim nějakou plechovku z Marsu přivezeme na tu reklamu.“

„Taky musíme dát slečně Líbezně čas, aby zjistila, jak je to s tou Navierrovou-Stokesovou rovnicí,“ upozornil Marek. „Nerad bych ji připravil o milion dolarů.“

Kapitán zapnul kosmický pohon a nepřátelská loď vmžiku zmizela z dohledu.

Že bychom za pětadvacet let letěli na Mars? uvažoval Málek. Ale pak si vybavil, že před časem něco takového americký prezident Trump opravdu sliboval. Šikovný kluk, chválil v duchu Aleše Krále. Má tam všechno: český prvek, lidovost, hrdinné vědátorčky... No, s těmi migranty na Měsíci to trochu přehnal. Ale jinak dobrý. Češi v kosmu, to je originální. A možná bychom mohli z Plzeňského Prazdroje taky vyrazit nějakou dotaci. Když můžou utrácet prachy za expedici na Mars, mohli by pustit chlup i nám.